

Het verhaal van de zeester

Eens, in een magische wereld, bevond zich een wijze man, die elke dag de gewoonte had om een verkwikkende wandeling te maken langs het smaragdgroene strand. Het zandkorrels kietelden als duizenden kleine juwelen onder zijn voeten terwijl hij voortging, de zilte bries streelde zijn huid en liet zijn grijze baard zacht wapperen in de zeewind.

Op een fonkelende ochtend, terwijl de zon nog sluimerde en de horizon slechts een dromerige schets was, merkte de wijze man in de verte een betoverende verschijning op. Iemand bewoog, of dat leek tenminste zo van een afstand. Zijn ogen schitterden van nieuwsgierigheid, en een glimlach krulde zich om zijn mond terwijl hij zichzelf voorstelde dat iemand daar in de vroege ochtenddauw bewoog. Hij zette zijn tred in een hogere versnelling, geïntrigeerd door het schouwspel dat zich voor hem ontvouwde.

Terwijl hij de bewegende figuur naderde, begon hij te beseffen dat de realiteit anders was dan zijn verbeelding. Het was geen danser, maar een jongeman, bukkend en opstaand in een ritme dat niet met muziek maar met de golven van de zee leek te harmoniëren. De jongeman raapte kleine schatten op van het strand, elk voorwerp leek te schitteren als een kostbaar juweel in zijn handen, en hij wierp ze zachtjes in de omhelzing van de oceaan.

De wijze man, vol nieuwsgierigheid en verrassing, stelde de onvermijdelijke vraag, zijn stem als een fluistering van de zeebries: "Goedemorgen! Mag ik vragen wat je aan het doen bent?"

De jongeman hief zijn hoofd op, zijn ogen straalden als de schatten die hij in zijn handen hield. Met een glimlach die straalde als het zonlicht, antwoordde hij: "Ik gooi zeesterren terug in de oceaan."

De wijze man fronste zijn wenkbrauwen, verbaasd door dit mysterieuze ritueel. "Maar waarom dan, waarom gooi je zeesterren in de oceaan?" vroeg hij met oprechte verwondering.

De jongeman, wiens gelaat straalde van een diepe innerlijke sereniteit, antwoordde met een serene toon: "De zon begint te rijzen, en het tij trekt zich terug. Als ik ze niet teruggooi, zullen ze sterven."

De wijze man overpeinsde de onmetelijke uitgestrektheid van het strand, met zijn duizenden en duizenden zeesterren die schijnbaar hopeloos gestrand waren. "Maar jongeman," zei hij, "besef je niet dat dit strand zich uitstrekt over kilometers en kilometers, bezaaid met zeesterren? Je kunt onmogelijk een verschil maken!"

De jongeman glimlachte weer, en zonder enige aarzeling bukte hij opnieuw, tilde een zeester op en wierp hem met een zachte zwaai in de armen van de oceaan. Terwijl de zeester wegdreef, gedragen door het zachte ruisen van de branding, sprak hij met een rustige vastberadenheid: "Voor deze heb ik het

verschil gemaakt." En in dat moment, langs dat eindeloze strand, leek de wereld vervuld van verwondering en betekenis, waar elk gebaar, hoe klein ook, een glinsterende ster was die de duisternis verdreef.